

Arrest

nr. 34 591 van 24 november 2009

in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VAN VAERENBERGH en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 27 augustus 2007 opnieuw het Rijk binnen en diende op 24 april 2009 een derde asielaanvraag in. Op 6 juli 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Mogadishu en te behoren tot de minderheidsclan Asharaf.

U diende op 29 november 2004 een **eerste asielaanvraag** in. Een beslissing tot weigering van verblijf werd op 18 januari 2005 door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen. U tekende op 21 januari 2005 beroep aan tegen deze beslissing en werd in dat verband door het Commissariaat-generaal gehoord op 18 maart 2005. Op 15 april 2005 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op basis van het bedrieglijk karakter van uw verklaringen. Op 27 juli 2005 diende u een verzoekschrift tot nietigverklaring in bij de Raad van State tegen de bevestigende beslissing van verblijf (G/A 162600-22562). Er werd nog geen beslissing genomen in het kader van dit beroep. U keerde niet terug naar uw land van herkomst maar verliet België en arriveerde in Groot-Brittannië alwaar u asiel aanvroeg en uw vingerafdrukken genomen werden dd. 3 juli 2006. De Britse autoriteiten stuurden u echter in het kader van Dublin terug naar België. Vervolgens verliet u België opnieuw en arriveerde in Nederland alwaar u asiel aanvroeg en uw vingerafdrukken genomen werden dd. 5 januari 2007. De Nederlandse autoriteiten stuurden u echter in het kader van Dublin terug naar België.

Op 27 augustus 2007 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal genomen dd. 24 januari 2008. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 24 april 2009 diende u een **derde asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 12 mei 2009) en het Commissariaat-generaal (dd. 30 juni 2009) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde. U voegde er aan toe dat uw neef Mohamed Mohamud Ali toetrad tot Al-Shabaab en ermee dreigde u te zullen doden omdat hij een foto van u met een blanke man gezien had. U legde ter staving van uw derde asielaanvraag volgende documenten neer: een geboortecertificaat (nr. 8021/85) op naam van Ubax Daahir Muuse uitgereikt te Mogadishu dd. 8 juli 1985 en een persoonlijke fax gestuurd door Ahmed Yakob dd. 15 maart 2009.

U verklaarde dat u subsidiaire bescherming wenst te krijgen.

B. Motivering

Uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw derde asielaanvraag voorlegde blijken onvoldoende te zijn om een “vrees voor vervolging” zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw **eerste asielaanvraag** door de Commissaris-generaal op 15 april 2005 een weigering van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen op basis van de bedrieglijkheid van uw verklaringen. Meer bepaald werd in deze beslissing via uitgebreide argumentatie geconcludeerd dat u het niet aannemelijk hebt kunnen maken dat enerzijds diverse tegenstrijdige verklaringen tussen uw gehoren voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal alsook binnen het gehoor voor het Commissariaat-generaal en anderzijds diverse vage en weinig aannemelijke verklaringen voor het Commissariaat-generaal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate ondermijnen (zie bevestigende beslissing tot weigering van verblijf dd. 15 april 2005).

Daarenboven kan worden opgemerkt dat in het kader van uw **tweede asielaanvraag** door de Commissaris-generaal op 24 januari 2008 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd op basis van het bedrieglijk karakter van uw verklaringen. Meer bepaald werd in deze beslissing via uitgebreide argumentatie gesteld dat de verklaringen die u ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties en in het kader van uw twee asielaanvragen in België aflegde belangrijke incoherenties vertonen met betrekking tot vrijwel alle essentiële elementen van uw asielrelaas, met name uw identiteit, afkomst, herkomst, woonplaats, familierelaties en vervolging. (zie beslissing weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 24 januari 2008).

Met betrekking tot de **nieuwe elementen** die u voorlegde om uw **derde asielaanvraag** te staven kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

Wat de door u voorgelegde persoonlijke fax gestuurd door Ahmed Yakob dd. 15 maart 2009 betreft waarin gesteld wordt dat uw neef Al-Shabaab vervoegde en ermee dreigde u te zullen doden omwille van een foto van u met een blanke man die hem onder ogen kwam kan enerzijds opgemerkt worden dat deze persoonlijke fax werd opgesteld louter op basis van verklaringen en geruchten van derden. Deze vaststelling laat toe te stellen dat de door u voorgelegde fax geen enkel garantie van betrouwbaarheid biedt. Bovendien kon u uw bewering dat uw neef Mohamed Mohamud Ali die Al-Shabaab vervoegde u wil doden omdat hij een foto van u zag met een blanke man (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 30 juni 2009, p. 5) niet nader toelichten. Zo verklaarde dat u uw neef

Mohamed Mohamud Ali goed kent (p. 5) en dat uw neef Mohamed Mohamud Ali opgevoed werd in uw huis (p. 6). Echter, u kon niet toelichten wanneer uw neef Mohamed Mohamud Ali Al-Shabaab vervoegde (p. 6), u verklaarde de functie van uw neef Mohamed Mohamud Ali bij Al-Shabaab niet te kennen (p.6), u verklaarde niet te kunnen toelichten waarom uw neef Mohamed Mohamud Ali Al-Shabaab vervoegde (p. 6). Daarnaast verklaarde u evenmin te weten welke foto uw neef Mohamed Mohamud Ali precies onder ogen kreeg (p. 6), wie uw neef Mohamed Mohamud Ali de bewuste foto bezorgde (p. 6 en 7), wanneer uw neef Mohamed Mohamud Ali de bewuste foto onder ogen kreeg (p. 6), wanneer (p. 7) en hoe de foto naar uw neef Mohamed Mohamud Ali verzonden werd (p. 7) en wie de bewuste foto gekiekt had (p. 6). Deze vaststellingen ondermijnen in ernstige mate uw “vrees voor vervolging” uit hoofde van uw neef Mohamed Mohamud Ali omdat hij u zou gezien hebben op foto met een blanke man.

Wat het door u voorgelegde geboortecertificaat (nr. 8021/85) op naam van Ubax Daahir Muuse uitgereikt te Mogadishu dd. 8 juli 1985 betreft kan gezien uw uiteenlopende verklaringen betreffende uw werkelijke identiteit volstrekt geen geloof worden gehecht.

Er dient te worden opgemerkt dat u evenmin subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

De door u afgelegde tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen tijdens uw opeenvolgende asielaanvragen laten volstrekt niet toe om uw identiteit, uw profiel en het realiteitsgehalte van het risico bij eventuele terugkeer vast te stellen en/of te beoordelen. Gezien subsidiaire bescherming op basis van een ernstige bedreiging van persoon of leven van een burger als gevolg van willekeurig geweld in geval van een internationaal of intern gewapend conflict enkel door de Commissaris-generaal wordt verleend aan Somalische burgers wiens relaas en stavingstukken voldoende geloofwaardig zijn om dergelijke bedreiging aannemelijk te maken, heeft u dan ook niet aangetoond dat u een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zou lopen bij terugkeer naar uw regio van oorsprong.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept een “*SCHENDING VAN ARTIKEL 48/3 VAN DE VREEMDELINGENWET JUNCTO HET BEGINSEL VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT, HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET BEGINSEL VAN DE HOORPLICHT*” in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier en op alle dienstige stukken. Opnieuw dient te worden benadrukt dat uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster meermaals werd gehoord, dat zij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. Verzoekster voert aan “*dat het CGVS minstens de gelegenheid zou moeten hebben gegeven aan Verzoekster om in de loop van de procedure en in het licht van haar nieuw voorgelegde officiële geboortecertificaat de discrepanties tussen de licht verschillende opgegeven namen toe te lichten of te*

verklaren, wat Verzoekster in het licht van de alternatieve schrijfwijzen en haar verwarring met betrekking tot de weinig courant gebruikte volledige namen ('patroniemen') zeker bereid geweest was om te doen. Het blijkt uit het gehoorverslag (STUK 6) en de bestreden beslissing (STUK 1) dat Verzoekster nooit melding geweest was van de verwarring bij de Belgische instanties omtrent haar ware identiteit, laat staan dat zij zou uitgenodigd zijn om de verschillende opgaves te corrigeren. Dergelijke wijze van handelen strijdt overduidelijk met het fundamentele beginsel van de hoorplicht. Dat een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur uitmaakt dat het CGVS bij elke beslissing moet respecteren."

2.4.1. De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). In casu blijkt dat verzoekster werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 mei 2009, en nogmaals uitgebreid werd ondervraagd op het Commissariaat-generaal op 30 juni 2009. Verzoekster werd telkens naar haar identiteit gevraagd en naar haar asielmotieven. Derhalve heeft verzoekster ruimschoots de kans gehad haar standpunt uitvoerig uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster diende een derde asielaanvraag in België in. Haar eerste asielaanvraag werd geweigerd omdat verzoekster tegenstrijdige, vage en weinig aannemelijke verklaringen had afgelegd waardoor geen geloof kon worden gehecht aan de ingeroepen asielmotieven. Ook de tweede asielaanvraag werd afgewezen toen bleek dat verzoeksters verklaringen met betrekking tot essentiële elementen strijdig waren met haar verklaringen in het kader van haar eerste asielaanvraag, alsook met de verklaringen die zij had afgelegd in een asielprocedure in Nederland. In het kader van haar derde asielaanvraag stelt verzoekster geen direct contact meer te hebben met familie in Somalië maar dat zij indirect, via een tussenpersoon, van haar oom een geboorteakte kon bemachtigen, doch terzelfdertijd van dezelfde bron vernam dat de zoon van haar oom, die deel uitmaakt van de Al-Shabaab, haar wenst te doden omdat hij haar afgebeeld zag op een foto met blanke mannen.

Verzoekster toont haar origineel paspoort en de originele akte op basis waarvan ze haar paspoort uitgereikt kreeg.

3.2. Verzoekster meent dat haar relaas consistent is en de *"kleine inconsistenties (...) louter te wijten [zijn] aan alternatieve omzettingen/schrijfwijzen van haar Somalische naam en aan één enkele verwarring met betrekking tot het ingewikkelde stelsel van patroniemen en matroniemen in een veelal oraal functionerende en weinig ambtelijk georganiseerde samenleving"*. Verzoekster *"betwist niet dat de namen die zij opgaf bij haar asielaanvraag begin 2007 in Nederland enigszins buiten het hier geschetste kader vallen"* en licht toe dat zij *"radeloos en volkomen gedesinformeerd naar Nederland getrokken [was] met de bedoeling om haar asielaanvraag daar te laten behandelen"* en *"dacht door het gebruik van een licht gewijzigde naam te kunnen vermijden dat haar asielaanvraag in België zou worden behandeld"*. Wat haar asielaanvragen in België betreft stelt verzoekster dat zij *"altijd dezelfde naam heeft willen opgeven"* en dat *"De discrepanties zijn overduidelijk het gevolg van alternatieve schrijfwijzen van dezelfde naam"*. Verzoekster wijst op *"evidente gelijkenissen uit de verschillende geschreven versies van de naam"* en stelt *"dat deze verschillende opgaves van de naam een meer technisch-linguïstische oorzaak hebben"*. Anderzijds stelt verzoekster dat ze bij haar eerste asielaanvraag *"gebruikte hier per vergissing 'Sharif' als haar tweede patroniem en noemde haar vader dan ook 'Taher Sharif'". Nochtans is dat tweede patroniem 'Muuse'".*

3.2.1. De Raad stelt vast dat het middel in hoofdzaak gericht is op vaststellingen in het kader van verzoeksters eerdere asielprocedures. Te dezen is de Raad niet bevoegd zich in beroep uit te spreken over de beslissingen genomen in het kader van eerdere asielaanvragen. Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel dat er niet meermaals geoordeeld wordt over eenzelfde zaak is te dezen zijn bevoegdheid beperkt tot de beoordeling van de in de derde asielaanvraag aangehaalde nieuwe gegevens en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Niettemin dient te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens nagaat die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen in het administratieve dossier. Geen enkele wetsbepaling verbiedt dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van alle gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen werden aangebracht.

3.2.2. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoekster klaarblijkelijk andersluidende namen voorhiel aan de Belgische asielinstanties, en dat de discrepanties van die aard zijn dat zij niet kunnen berusten op alternatieve schrijfwijzen of vergissingen. Het betreffen andere namen. Bovendien heeft verzoekster een frauduleuze asielaanvraag ingediend in Nederland en hield hierbij niet alleen een geheel andere naam maar ook andere asielmotieven voor. Zo verklaart verzoekster onder meer naast een andere naam, een andere etnische affiliatie, een andere burgerlijke stand. Verzoekster is verantwoordelijk voor de verklaringen die zij zelf aflegt en achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen haar bedrieglijke verklaringen niet toedekken. Zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het CGVS werd uitdrukkelijk gewezen op het belang van haar verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoekster (in Nederland) zenuwachtig was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Overigens kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster een opvolging van asielaanvragen indiende in België, het Verenigd Koninkrijk, Nederland en terug in België. Dat verzoekster uit onwetendheid handelde kan aldus niet worden volgehouden nu blijkt dat verzoekster met kennis van zaken en wel ingelicht gekozen heeft om de Belgische en Europese immigratiewetten te omzeilen. Verzoeksters naam samengelezen met deze van haar ouders zijn telkens verschillend. Verzoeksters bewering dat dit slechts nuances zijn kan niet worden gevolgd nu in Somalië de drie onderdelen van de naam belangrijk zijn en bepalen tot welke clan verzoekster, haar vader en haar moeder behoren. Gelet op deze vaststellingen komt verzoeksters handelwijze bedrieglijk voor, wat haar algehele geloofwaardigheid onderuithaalt.

3.3. Als nieuwe elementen legt verzoekster een "Geboortecertificaat" en een "Persoonlijke fax" van "Ahmed Yacob". Ter terechtzitting legt verzoekster nog een paspoort neer uitgereikt door de ambassade van Somalië.

3.3.1. Wat de geboorteakte betreft wenst de Raad te benadrukken dat alle documenten dienen te worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is daar blijkt uit het dossier dat verzoekster de asielinstanties meermaals een andere identiteit voorhiel. Verzoeksters verklaringen met betrekking tot hoe ze dit document verkreeg, kunnen evenmin overtuigen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster dat *"Deze werd mij gegeven door Mukhtar die in het Verenigd Koninkrijk woont. Hij bracht dit mee van zijn reis naar Kenia. Ahmed Yacob bezorgde dit aan een vriend die het in Kenia naar Mukhtar bracht. Op de terugreis maakte hij een tussenstop in Brussel en overhandigde mij dit"* (verslag DVZ, p.2) en dat Ahmed Yacob *"de broer van een vriendin"* is. Op het Commissariaat-generaal verklaart verzoekster echter dat Ahmed Yacob is *"de broer van een vriend van mij"* en dat hij haar het document toezond. (gehoorverslag CGVS, 30.06.2009, p.4) Verzoekster legde verder vage verklaringen af met betrekking tot de herkomst van dit document *"Waar bekwam de man het geboortecertificaat? Hij regelde en maakte het voor mij. Wat bedoelt u hiermee? Hij ging naar mijn nonkel en die gaf het geboortecertificaat. (...) Waar vond uw nonkel uw geboortecertificaat? Weet ik niet"* (gehoorverslag CGVS, 30.06.2009, p.4-5), wat temeer klemmt aangezien verzoekster in het kader van haar eerste asielaanvraag uitdrukkelijk verklaarde dat zij geen identiteitsdocumenten bezat. (gehoorverslag CGVS, 18.03.2005, p.3). Ter terechtzitting brengt verzoekster een nieuwe versie bij met name dat ze het document na haar derde asielaanvraag, in april 2009 *"heeft laten opstellen"* in Mogadishu. Deze verklaringen stroken niet met de datum op de geboorteakte van 8 juli 1985. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de neergelegde geboorteakte, en verzoekster kan bezwaarlijk worden bijgetreden waar zij stelt *"dat voor zover er na de beslissing van het CGVS over de tweede asielaanvraag nog enige twijfel zou kunnen hebben bestaan over de identiteit van Verzoekster (quod non), deze twijfel in elk geval lijkt te worden weggenomen door de in het kader van huidige procedure voorgelegde geboorteakte."*

3.3.2. Verzoekster legt ter terechtzitting een origineel Somalisch paspoort neer, uitgereikt in Djibouti. Verzoekster licht toe dat ze dit document kon verkrijgen op eenvoudige voorlegging van haar ter terechtzitting getoonde geboorteakte. Verzoekster verklaart opnieuw dat een vriend van haar die in het Verenigd Koninkrijk woont naar Djibouti reisde en daar haar geboorteakte meenam. Ter terechtzitting blijkt dat verzoekster geen originele geboorteakte voorlegt maar een kopie en ze uitdrukkelijk stelt dat de ambassade op basis van een kopie een paspoort zou uitgereikt hebben. Een dergelijke gang van zaken kan de minimale authenticiteit van de stukken waarborgen. Er kan dan ook geen bewijswaarde gehecht worden aan deze documenten.

3.3.3. De persoonlijke fax die verzoekster neerlegde kan verzoeksters asielmotieven evenmin adstrueren. Het betreft immers geen officieel, objectief document maar privé-correspondentie. De fax komt dan ook voor als een complaisancestuk gemaakt voor onderhavige procedure. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst bovendien terecht op verzoeksters manifeste onwetendheid met betrekking tot de inhoud van dit document, met name dat zij gezocht zou worden door haar neef nadat deze een foto zag van verzoekster in het gezelschap van blanke mannen, en hij haar om die reden wil doden. Verzoekster kan noch het bestaan van een neef in Mogadishu, de overtuiging van haar neef en diens lidmaatschap van de Al-Shabaab, noch de foto van haar met blanke mannen minimaal toelichten. Het realiteitsgehalte van verzoeksters veronderstellingen kan niet overtuigen nu deze gesteund worden op eerdere verklaringen die reeds in de eerste asielaanvraag ongegrond werden bevonden. Verzoekster voert geen objectieve elementen aan die de aangebrachte vermoedens kunnen ondersteunen, en beperkt zich daarenboven tot vage toelichtingen en algemene beweringen en het neerleggen van gefabriceerde stukken. Haar derde asielrelaas komt verzonnen voor en lijkt gesteund op verblijfsmotieven.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vaststellen dat verzoekster haar identiteit en nationaliteit niet aantoot noch aannemelijk maakt. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië. Zoals hoger geoordeeld voert verzoekster geen nuttige elementen aan op dit punt en komt haar beweerde nationaliteit bedrieglijk voor. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

4.3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en negen door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK